

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi M.Ś.

przy udziale Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki

w postępowaniu I ACa 1791/22 toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 14 maja 2025 r.,

- 1. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn. akt I ACa 1791/22 nastąpiła przewlekłość postępowania;**
- 2. przyznaje skarżącej M.Ś. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie sumę pieniężną w wysokości 4 000 (cztery tysiące) zł za okres od 9 listopada 2022 r. do 18 grudnia 2024 r.;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie na rzecz M.Ś. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty;**
- 4. zarządza zwrot na rzecz skarżącej M.Ś. kwoty 200 (dwieście) złotych tytułem uiszczonej opłaty sądowej od skargi;**

5. w pozostałym zakresie skargę oddala.

Janusz Niczyporuk Maria Szczepaniec Grzegorz Pastuszko

M.L.

UZASADNIENIE

M.Ś. (dalej: „skarżąca”), reprezentowana przez r. pr. A.B., pismem z dnia 18 grudnia 2024 r. wniosła skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie o sygn. akt I ACa 1791/22 toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie. Skarżąca domagała się: (1) stwierdzenia, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie pod sygn. akt I ACa 1791/22 nastąpiła przewlekłość postępowania, (2) przyznania jej od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie kwoty 4 000 zł w związku ze stwierdzoną przewlekłością postępowania, (3) zobowiązanie Sądu Apelacyjnego w Krakowie do wyznaczenia terminu rozprawy w sprawie o sygn. akt I Ns 218/22 w terminie 14 dni od dnia zwrócenia akt spraw, (4) zasądzenia od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie na rzecz skarżącej kosztów postępowania skargowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi na przewlekłość postępowania wskazano, że przedmiotowa sprawa toczy się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie na skutek apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 14 lipca 2022 r. Odpis apelacji został doręczony skarżącej w grudniu 2022 r. Wskazano, że od tego czasu Sąd Apelacyjny nie podjął żadnej czynności w sprawie i nie wyznaczył terminu rozprawy. Wyjaśniono, że brak prawomocnego zakończenia przedmiotowej sprawy powoduje problemy z załatwieniem wszelkich urzędowych spraw związanych z małoletnimi dziećmi. Ponadto podniesiono, że jeżeli przedmiotowa sprawa nie zostanie zakończona do sierpnia 2025 r. skarżąca będzie zmuszona do zwrotu wraz z odsetkami świadczeń dotychczas pobranych na małoletnich.

Uczestnik postępowania w piśmie z 10 stycznia 2025 r. stanowiącym odpowiedź na skargę wniósł o jej oddalenie, a w przypadku jej uznania o przyjęcie niższej kwoty odszkodowania.

W uzasadnieniu wskazano, że wyłączną przyczyną dla której sprawa nie została rozpoznana do czasu wniesienia skargi, niezależnie od podejmowanych w tym czasie czynności, jest sytuacja kadrowa I Wydziału Cywilnego oraz liczba spraw oczekujących. Wskazano, że Sąd Apelacyjny w Krakowie jest dotknięty od kilku lat bardzo poważnymi brakami kadrowymi. W I Wydziale Cywilnym dla sprawnego orzekania niezbędna jest liczba 22-23 sędziów. W okresie procedowania w objętym skargą postępowaniu wydział składał się z 19 osób (w tym Prezesa Sądu Apelacyjnego, Przewodniczącej Wydziału, Zastępcy Przewodniczącej Wydziału i trojga wizytatorów ds. cywilnych, którzy orzekają w zmniejszonym wymiarze - zgodnie z Regulaminem urzędowania sądów powszechnych i wobec ogromnej liczby obowiązków pozaorzeczniczych). Wyjaśniono, że przez dłuższy okres obsada wydziału wynosiła zaledwie 14 osób. Podniesiono, że w roku 2020 z I Wydziału Cywilnego odeszły 3 osoby, co wywołało konieczność podziału spraw z ich referatów pomiędzy pozostałych sędziów i zwiększyło ich obciążenia wynikające ze zwykłego przydziału (podziałowi zwykle ulega za każdym razem po kilkadziesiąt spraw). Uczestnik postępowania wskazał, że obciążenie sędziów jest bardzo duże, a referaty przekraczają 400 spraw. Wyjaśnił, że zważywszy na wagę problemów rozstrzyganych przed Sądem Apelacyjnym, obszerność akt i stopień skomplikowania spraw, bardzo trudno jest obciążać sędziów większą liczbą spraw w skali pojedynczych sesji czy w skali miesiąca. Podniesiono, że skutki odejścia sędziów oraz przyjscia osób nowopowołanych po znacznym okresie wakatów odczuwane są w I wydziale nadal i będą się rozciągać na kolejne lata, co oznacza w praktyce, że każda sprawa wpływająca do I wydziału naznaczona będzie przewlekłością. Wskazano, że nie ma możliwości - zachowując kolejność wpływu - rozpoznania jej przed upływem 2-2,5 roku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga, zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”, „u.s.p.”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Równocześnie stosownie do art. 2 ust. 2 u.s.p. dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu zakończenia postępowania przygotowawczego lub czynności podjętych przez sąd lub komornika sądowego w celu przeprowadzenia i zakończenia sprawy egzekucyjnej albo innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego.

Przewlekłość postępowania może nastąpić zarówno wtedy, gdy sąd nie podejmuje żadnych czynności, jak i wtedy, gdy je podejmuje, ale są one nieprawidłowe i w ich następstwie dochodzi do zwłoki w rozpatrzeniu sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2016 r., III SPP 53/15).

Ustawa nie określa wprost, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że naruszeniem prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki jest m.in. wielomiesięczna bezczynność sądu polegająca na niewyznaczeniu rozprawy, trwająca co najmniej 12 miesięcy (patrz postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; 18 maja 2016 r.,

III SPP 53/16; 14 marca 2007 r., III SPP 3/07; 22 stycznia 2019 r., I NSP 68/18; 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18; 16 maja 2019 r., I NSP 28/19; 21 maja 2019 r., I NSP 21/19; 14 czerwca 2019 r., I NSP 37/19; 5 kwietnia 2022 r., I NSP 66/22; 7 lipca 2022 r., I NSP 204/22; 23 listopada 2022 r., I NSP 312/22), jakkolwiek w części orzeczeń wskazuje się, że także krótsza, np. ośmiomiesięczna beczynność sądu, naruszyć może prawo strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (patrz postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 maja 2013 r., III SPP 51/13; 17 grudnia 2013 r., III SPP 242/13; 27 marca 2019 r., I NSP 88/18). Podobnie przyjmował Naczelny Sąd Administracyjny (zob. postanowienia NSA z: 7 lipca 2006 r., I OPP 64/06; 24 kwietnia 2008 r., I OPP 16/08; 4 czerwca 2008 r., I OPP 20/08; 24 lipca 2008 r., I OPP 23/08, oraz 21 kwietnia 2010 r., II OPP 10/10).

W powołanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że znamiona przewlekłości przypisuje się z reguły dopiero kilkunastomiesięcznej lub dłuższej beczynności sądu drugiej instancji w wyznaczeniu terminu rozprawy odwoławczej. Kilkumiesięczny okres oczekiwania na wyznaczenie terminu rozprawy apelacyjnej mieści się w pojęciu rozsądnego terminu, w którym sprawa może oczekiwać na jej rozpoznanie. Jedynie wyjątkowo krótsze okresy beczynności mogą uzasadniać stwierdzenie przewlekłości postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lipca 2014 r., III SPP 123/14).

Sąd Najwyższy podziela przytoczone wyżej poglądy i w zaistniałych okolicznościach stwierdza, że doszło do naruszenia prawa skarżącej do rozpoznania sprawy I ACa 1791/22 w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie bez nieuzasadnionej zwłoki. Przedmiotowa sprawa wpłynęła do I Wydziału Cywilnego Sądu Apelacyjnego w Krakowie w dniu 9 listopada 2022 r. z apelacją pozwanego. Tego samego dnia wylosowany został sędzia referent, a 24 listopada 2022 r. asystent sędziego zarządził doręczenie odpisu apelacji pełnomocnikowi powódki. W dniu 5 stycznia 2023 r. zarządzono złożenie akt w archiwum w oczekiwaniu na termin rozprawy. Skarga na przewlekłość postępowania została złożona dnia 18 grudnia 2024 r. W dniu 7 stycznia 2025 r. Przewodnicząca Wydziału wyznaczyła termin rozprawy apelacyjnej na 6 lutego

2025 r. Skarżąca czekała więc 2 lata i 3 miesiące na wyznaczenie terminu rozprawy apelacyjnej.

Należy też stwierdzić, że wskazywane przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie przyczyny długiego oczekiwania na rozpoznanie sprawy apelacyjnej, odnoszące się do znacznego wpływu spraw oraz braków kadrowych, nie uzasadniają zaistniałej zwłoki w rozpoznaniu spornego postępowania apelacyjnego. Nie budzi wątpliwości, że przewlekłość postępowania jest kategorią obiektywną, a obowiązkiem państwa jest zagwarantowanie, by sprawy osób podległych jego jurysdykcji toczyły się bez zbędnej zwłoki (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05). Obowiązkiem Państwa jest zatem zapewnienie takiego sposobu funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, aby rozstrzygnięcie sprawy nie trwało dłużej niż to jest konieczne (postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; 21 kwietnia 2021 r., I NSP 20/21).

W postanowieniu z 21 kwietnia 2021 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I NSP 20/21, Sąd Najwyższy trafnie podkreślił, że dla strony czy też uczestnika postępowania nie ma znaczenia, gdzie tkwi źródło przewlekłości postępowania: czy w zaniedbaniach i opieszałości sądu, przepracowaniu czy objętości referatu sędziego, czy też w państwie, które nie przyjęło odpowiednich rozwiązań w celu zapobieżenia systemowej przewlekłości postępowań. Zła organizacja wymiaru sprawiedliwości, brak odpowiedniego budżetu czy też zbyt duża ilość spraw przypadająca na jednego sędziego nie powinny obciążać uczestników postępowania. Prawem strony każdego postępowania jest bowiem zgodnie z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, aby odbyło się ono w rozsądnym terminie (zob. M. Mrowicki, Przewlekłość postępowania i jej systemowy charakter w Polsce. Glosa do wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 7 lipca 2015 r., nr: 72287/10, 13927/11 i 46187/11, LEX/el. 2016, s. 7). Odpowiedzialność za przewlekłe prowadzone postępowania spoczywa na Państwie, nawet wówczas, gdy nie sposób odpowiedzialności za taki stan rzeczy przypisać - jak ma to miejsce w niniejszej sprawie - konkretnemu sędziemu kierującemu postępowaniem, czy sędziemu pełniącemu obowiązki administracyjne w zakresie organizacji pracy sądu lub wydziału. Przewlekłość postępowania w niniejszej sprawie wynika bowiem

z systemowej wadliwości organizacji funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Należy też stwierdzić, że wskazywane przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie przyczyny długiego oczekiwania na rozpoznanie sprawy apelacyjnej, odnoszące się do znacznego wpływu spraw oraz braków kadrowych, choć wyjaśniają powody zwłoki to jednak jej nie usprawiedliwiają.

Orzekając o przyznaniu skarżącej od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie sumy pieniężnej w wysokości 4 000 zł, Sąd Najwyższy uwzględnił, iż zgodnie z art. 12 ust. 4 u.s.p., minimalna wysokość sumy pieniężnej, jaką należy zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej wynosi 500 zł za każdy rok dotychczasowego trwania postępowania, nie mniej jednak niż 2 000 zł. Postępowanie apelacyjne toczy się ponad 2 lata. Przy określaniu należnej sumy pieniężnej Sąd Najwyższy miał na uwadze szczególne znaczenie jakie ma sprawa dla skarżącej, która swoją postawą nie przyczyniła się w sposób zawiniony do wydłużenia czasu trwania postępowania. Bez wątpienia postępowanie w toku którego rozstrzygana jest kwestia opieki nad małoletnimi dziećmi stron ma szczególne znaczenie dla skarżącej. Brak prawomocnego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy powoduje, że skarżąca ma problemy z załatwieniem wszelkich spraw urzędowych związanych z dziećmi. Nie może ubiegać się o świadczenia społeczne przysługujące matce samotnie wychowującej dzieci lub inne świadczenia wychowawcze. Powyższe powoduje, że skarżąca miała znacząco ograniczone działania w zakresie zaspokajania potrzeb swoich małoletnich dzieci.

Z uwagi na wydanie przez Sąd Apelacyjny w Krakowie wyroku dnia 28 lutego 2025 r. Sąd Najwyższy uznał za bezprzedmiotowe zobowiązanie Sądu Apelacyjnego do wyznaczenia terminu rozprawy w terminie 14 dni od dnia zwrócenia akt.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p. oraz § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1935). Zasądzeniu podlegała kwota 240 zł tytułem stawki minimalnej opłaty za czynności radców prawnych.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 17 ust. 3 u.s.p. wydał rozstrzygnięcie, o zwrocie opłaty sądowej od skargi.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Zdanie odrębne do pkt. 2 postanowienia złożył SSN Grzegorz Pastuszko.

Janusz Niczyporuk Maria Szczepaniec Grzegorz Pastuszko

**Zdanie odrębne SSN Grzegorza Pastuszko
do pkt. 2 postanowienia Sądu Najwyższego
z 14 maja 2025 r.,
w sprawie I NSP 129/25**

Niniejszym zgłaszam zdanie odrębne do postanowienia Sądu Najwyższego z 14 maja 2025 r., sygn. I NSP 129/25 w zakresie pkt. 2, nie zgadzając się z rozstrzygnięciem, a w ślad za nim z uzasadnieniem postanowienia w przedmiotowej kwestii.

W kwestionowanym pkt. 2 postanowienia Sąd Najwyższy przyznał skarżącej M.Ś. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie sumę pieniężną w wysokości 4000 zł, za okres od 9 listopada 2022 r. do 18 grudnia 2024 r.

Jednocześnie w uzasadnieniu tegoż postanowienia Sąd Najwyższy wskazał, że orzekając o przyznaniu skarżącej od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie sumy pieniężnej w wysokości 4000 zł uwzględnił, iż zgodnie z art. 12 ust. 4 u.s.p. minimalna wysokość sumy pieniężnej, jaką należy zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej, wynosi 500 zł za każdy rok dotychczasowego trwania postępowania, nie mniej niż 2000 zł. Podkreślił także, iż w swoim rozstrzygnięciu wziął pod uwagę szczególne znaczenie sprawy dla skarżącej oraz jej postawę w toku postępowania, tj. fakt, że w żadnej mierze nie przyczyniła się ona w sposób zawiniony do wydłużenia czasu trwania procesu.

Odnosząc się do powyższego, w punkcie wyjścia zauważyć należy, że dla oceny rozstrzygnięcia objętego niniejszym zdaniem odrębnym kluczowe znaczenie ma art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej także: „u.s.p.p.”). W świetle tego przepisu skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Tak ukształtowane uregulowanie częściowo może wydawać się niejasne. Warto przypomnieć, że w przeszłości stało się ono źródłem interpretacyjnych rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. U ich podstaw leżał dylemat, czy sąd oceniając naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki powinien badać tok całego postępowania sądowego, czy też rozpatrując skargę strony w powyższym zakresie, może ograniczyć ocenę naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, tylko do etapu postępowania, w którym strona złożyła skargę. Na tle tego dylematu ukształtowały się dwie przeciwstawne linie orzecznicze, które odwoływały się do dwóch różnych sposobów interpretacji użytego w art. 5 ust. 1 u.s.p.p. sformułowania „w toku postępowania w sprawie”.

Według pierwszej z nich sformułowanie „w toku postępowania w sprawie” oznaczało, że sąd właściwy do rozpoznania skargi jest uprawniony do badania jedynie tego etapu postępowania, w toku którego wpłynęła skarga, nie jest zaś uprawniony do kontroli wcześniejszych etapów postępowania sądowego, które zostały zakończone w wyniku wydania merytorycznych orzeczeń kończących postępowanie w danej instancji, chociażby nie były one jeszcze prawomocne. Zgodnie z tym stanowiskiem wniesienie skargi na przewlekłość postępowania ma służyć przyśpieszeniu czynności podejmowanych na danym etapie toczącego się jeszcze postępowania w określonej sprawie, jej celem jest bowiem zlikwidowanie opieszałości sądu, przed którym sprawa zawisła, przez wymuszenie należytej sprawności i nadanie sprawie odpowiedniego biegu.

Druga z linii orzeczniczych opierała się na założeniu, że zawarte w art. 5 ust. 1 u.s.p.p. sformułowanie „w toku postępowania” dotyczy całego postępowania sądowego aż do jego prawomocnego zakończenia. Przyjęto więc w niej, że zakończenie postępowania sądowego w danej instancji nieprawomocnym wyrokiem nie wyklucza badania przewlekłości tego etapu postępowania.

Powyższe rozbieżności zostały usunięte Uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13. W Uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał, że w postępowaniu ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki ocenie pod kątem przewlekłości podlegają zarzuty skarżącego odnoszące się do przebiegu postępowania, od jego wszczęcia do prawomocnego zakończenia, niezależnie od tego, na jakim etapie tego postępowania skarga została wniesiona (art. 5 ust. 1 u.s.p.p.).

Stanowisko to w pełni podzielam, podkreślając jednocześnie, że wpływ na moją ocenę mają również postanowienia Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (dalej: „Konwencja”) oraz ukształtowane na ich tle orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu (dalej także: „Trybunał”).

Kluczowe znaczenie przypisać należy wyrokowi Europejskiego Trybunału Praw Człowieka Pierwszej Izby z 10 listopada 2004 r. w sprawie *Apicella przeciwko Włochom*, skarga nr 64890/01, w którym skład orzekający odniósł się do zagadnienia obliczania słusznego zadośćuczynienia za szkodę niematerialną spowodowaną przewlekłością postępowania. Wyjaśniając tę kwestię, skład ów wskazał ogólne kryteria, jakimi kieruje się Trybunał przy obliczaniu kwoty słusznego zadośćuczynienia zasądzanego skarżącym w sprawach, w których stwierdzono przewlekłość postępowania cywilnego. Podniósł on w tym zakresie, że: „Oszacowując zgodnie z zasadami sprawiedliwości szkodę moralną doznaną z powodu długości trwania postępowania, Trybunał ocenia, że podstawę do przeprowadzenia wyliczenia stanowi kwota wahająca się pomiędzy 1000 a 1500 euro za każdy rok trwania postępowania (a nie za rok opóźnienia)”. I dalej: „Wynik postępowania krajowego (fakt, czy skarżący przegrał, wygrał, czy

zawarł ugodę) nie ma znaczenia dla szkody moralnej doznanej z powodu długości trwania postępowania”.

Na marginesie zwracam uwagę, że przedmiotowe kryteria znalazły odzwierciedlenie w postanowieniach Sądu Najwyższego m.in. z: 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05; 3 listopada 2021 r., I NSP 173/21; 17 maja 2022 r., I NSP 116/22; 19 września 2023 r., I NSP 180/23 i I NSP 193/23; 23 kwietnia 2024 r., I NSP 56/24; 18 czerwca 2024 r., I NSP 160/24; 11 lipca 2024 r., I NSP 203/4). Widać stąd, że standardy wynikające z Konwencji pozostają wyraźnie zakorzenione w orzecznictwie sądów krajowych.

Mając na uwadze rozważania ujęte w przedmiotowym zdaniu odrębnym, pragnę przypomnieć, że niniejszą sprawę zainicjowano wniesieniem pozwu do Sądu Okręgowego w Krakowie w dniu 24 stycznia 2019 r. a Sąd Apelacyjny w Krakowie rozpoznał prawomocnie sprawę wyrokiem z 28 lutego 2025 r. Stąd w mojej ocenie, wobec treści art. 5 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 4 u.s.p.p., w postanowieniu z 14 maja 2025 r. w sprawie I NSP 129/25 w pkt. 2 należało orzec kwotę 3500 zł oraz wskazać, że kwota ta została zasądzona za okres od 24 stycznia 2019 r. do 28 lutego 2025 r., dając temu wyraz w odpowiedniej części uzasadnienia.

M.L.

[a.ł]